

ΜΑΡΙΑ
ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΠΕΝΘΕΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
Βασισμένο σε αληθινές ιστορίες

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η πενθερά**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Παναγοπούλου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Θεοδώρα Σπυροπούλου, Ελένη Σταυροπούλου

© Μαρία Παναγοπούλου, 2020

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: CoffeeAndMilk/Getty Images, 123rf

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3376-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3377-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΜΑΡΙΑ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΠΕΝΘΕΡΑ

«Μήπως η λέξη *πενθερά* προέρχεται από την ένωση των όρων *πένθος* και *έρως* και υποδηλώνει τον θάνατο του έρωτα;»

*Στην Πόντια πεθερά μου, Καλυψώ Βαρβαρίδου-Χαρδαβέλλα,
και στη Μανιάτισσα γιαγιά μου, Κούλα Μπαίζου-Δενδρινού,
που ενσάρκωναν το αντίθετο της «πενθεράς»...*

*Πάσα ομοιότητα με την πεθερά σας, τη νύφη σας,
τον/τη σύζυγό σας ή τον εαυτό σας είναι μάλλον συμπτωματική...*

Πενθερά! Πρώτη φορά ακούω αυτή τη λέξη! Τι διαφορά έχει από την πεθερά;»

«Καμία! Σημαίνουν ακριβώς το ίδιο πράγμα.»

«Μα τότε προς τι αυτό το παραπανίσιο νι;»

«Δεν έχω μια σίγουρη απάντηση να σου δώσω. Το βέβαιο είναι πως ο όρος απαντάται σε αρχαία ελληνικά κείμενα, κυρίως στο αρσενικό γένος, δηλαδή ο πενθερός. Κατά μία εκδοχή, που όμως είναι αυθαίρετη ετυμολογικά, προέρχεται από τη σύνθεση των λέξεων *πένθος* και *έρως* και υποδηλώνει τον θάνατο του έρωτα.»

«Μεγαλειώδες! *Πενθερά: ο θάνατος του έρωτα!* Τόσους έρωτες έχει πενήσει η ανθρωπότητα εξαιτίας μιας πεθεράς και άλλους τόσους θρηνεί και θα θρηνήσει, εις τους αιώνας των αιώνων...»

«Θα διαφωνήσω μαζί σου, Πάτι! Το στερεότυπο της πεθεράς που διαλύει σχέσεις το θεωρώ και λανθασμένο και άδικο. Για εμένα η πεθερά είναι η λυδία λίθος κάθε ζευγαριού.»

«Μιλάς με γρίφους, σοφέ μου πατέρα, και δε σε καταλαβαίνω.»

«Η λυδία λίθος είναι ένα σκληρό μαύρο πέτρωμα που επιστημονικά ονομάζεται βασάλτης, όρος ο οποίος προέρχεται από τη λέξη *βάσανο*.»

«Στα λόγια μου έρχεσαι! Υπάρχει μεγαλύτερο βάσανο από την πεθερά;»

«Μην προτρέχεις! Δεν αναφέρομαι στο βάσανο, δηλαδή στον μπελά, αλλά στη βάσανο, που σημαίνει τη δοκιμασία

για την εξακρίβωση της αλήθειας. Στην αρχαιότητα η λυδία λίθος χρησίμευε για να διαπιστωθεί εάν ένα χρυσό νόμισμα ήταν γνήσιο ή όχι. Το έτριβαν πάνω στην επιφάνεια του πετρώματος, και από το ίχνος που άφηνε, καταλάβαιναν εάν ήταν ατόφιο χρυσάφι ή κάποιο κράμα χρυσού αναμειγμένο με ευτελή μέταλλα. Κάπως έτσι λειτουργεί και η πεθερά για κάθε ζευγάρι. Σαν δοκιμασία, που στο τέλος της αποκαλύπτεται πόσο αληθινός είναι ο έρωτάς του».

«Α, τώρα είναι η σειρά μου να διαφωνήσω! Όσο δυνατή κι αν είναι μια σχέση, εάν πέσει σε πεθερά-αράχνη, από αυτές που παγιδεύουν στον ιστό τους νύφες και γαμπρούς λες κι είναι έντομα, τότε είναι καταδικασμένη σε θάνατο!»

«Με απογοητεύεις. Πιστεύεις στ' αλήθεια ότι μια πεθερά έχει τη δύναμη να σκοτώσει τον έρωτα;»

«Λυπάμαι, γλυκέ μου, αλλά ναι. Το πιστεύω ακραδάντως! Η μοναδική περίπτωση να μη σκοτώσει η πεθερά τον έρωτα είναι να προλάβει ο έρωτας να σκοτώσει την πεθερά!»

Πόσο είχαμε γελάσει τότε με το αστείο μου! Δεν ξέραμε... Κανείς μας δεν μπορούσε να ξέρει...

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ, ΩΡΑ 19.45

Μάνη

Περαστικός, βλέπεις τη Μάνη σε τρεις μέρες. Ως περιπατητής, σε τρεις μήνες. Μα για να δεις την ψυχή της, θέλεις τρεις ζωές. Μια για τη θάλασσα, μια για τα βουνά της και μια για τους ανθρώπους της”, μου έλεγε ο πατέρας όταν ήμουν μικρούλα. Μεγαλώνοντας άκουσα κι από άλλους ανθρώπους αυτά τα σοφά λόγια, μα όσο κι αν προσπάθησα, δεν κατάφερα μέχρι σήμερα να βρω ποιος τα πρωτοείπε».

Οκτώ χρόνια τώρα, η διαδρομή από το Οίτυλο στη Σπάρτη και πίσω στο Οίτυλο είναι για τη Σαβίνα και τον Σαράντο η καθημερινή τους ρουτίνα. Οι συνάδελφοί τους αναρωτιούνται πώς αντέχουν να διανύουν σχεδόν εκατόν τριάντα χιλιόμετρα για να πάνε στις δουλειές τους, μα οι ίδιοι απολαμβάνουν τη μαγεία του άγριου τοπίου που αλλάζει όψη και χρωματισμούς ανάλογα με την ώρα, την εποχή, την ψυχική σου διάθεση.

Η Σαβίνα κοιτάζει με την άκρη του ματιού της τον άντρα της που συνεχίζει να οδηγεί σιωπηλός, βυθισμένος στις σκέψεις του, σαν να μην ακούει ούτε λέξη από όσα του λέει. Της φαίνεται πως τα χέρια του σφίγγουν υπερβολικά το τιμόνι του αυτοκινήτου, οι φλέβες τους διαγράφονται αφύσικα σκούρες. «Είσαι καλά, ματάκια μου; Συμβαίνει κάτι;» τον ρωτάει ανήσυχη.

«Διάβασα χθες τυχαία στο Διαδίκτυο τους κινδύνους που κρύβει μια εγκυμοσύνη μετά τα σαράντα, τόσο για τη μητέρα όσο και για το μωρό. Και δε σου κρύβω πως ντράπηκα. Με ποιο δικαίωμα παίρνουμε τέτοιο ρίσκο, ενώ είμαστε από όλες τις απόψεις έτοιμοι να γίνουμε γονείς; Ευτυχησμένοι, με οικονομική άνεση, ερωτευμένοι. Δε βλέπω τον λόγο να το καθυστερούμε άλλο», έρχεται χωρίς περιστροφές η απάντησή του.

Ο εκνευρισμός προσδίδει στο πρόσωπό του μια αρρενωπότητα που η Σαβίνα συνεχίζει να βρίσκει ακαταμάχητα γοητευτική, ακόμη και έπειτα από μια οκταετία έγγαμου βίου. Τον κοιτάζει με λατρεία. «Καλά κάνεις, λαχτάρα μου, και δεν τον βλέπεις τον λόγο. Από τη στιγμή που οδηγείς, οφείλεις να κοιτάς μπροστά σου, και ο λόγος που καθυστερούμε να κάνουμε παιδί κάθετα δίπλα σου», χαριτολογεί, επιχειρώντας να αποφορτίσει την ένταση που πέφτει πηχτή μέσα στο αυτοκίνητο. «Όπως γνωρίζεις, ανέλαβα πριν από τρεις εβδομάδες την εξαιρετικά απαιτητική θέση της Επιμελήτριας Β' στην κλινική και χρειάζομαι λίγο χρόνο για να προσαρμοστώ στις νέες μου υποχρεώσεις, πριν προχωρήσουμε σε κάτι τόσο σημαντικό όπως είναι η γέννηση μιας νέας ζωής».

«Χρειάζεται χρόνο! Αυτό ακριβώς που δεν έχουμε...» μουρμουρίζει μέσα από τα δόντια του σαν να μονολογεί εκείνος.

Απελευθερώνει τα πόδια της από τα παπούτσια η Σαβίνα, ανεβάζει τις γυμνές πατούσες της στο κάθισμα του συνοδηγού και αγκαλιάζει τα γόνατά της, αφήνοντας έναν βαθύ αναστεναγμό. «Μάλιστα! Όστε ξαφνικά σου φαίνομαι μεγάλη! Θα σου θυμίσω πως, πριν παντρευτούμε, δε σου έκρυψα ότι αγαπώ τη δουλειά μου, αντίθετα σου ξεκαθάρισα πως η μητρότητα είναι κάτι που θα ήθελα να αφήσουμε για πολύ αργότερα. Θα σου θυμίσω επίσης πως εσύ μου είχες πει ότι σέβεσαι την επιθυμία μου και ότι δε θα με πιέσεις ποτέ να

μείνω έγκυος. Τι άλλαξε, Σαράντο;» τον ρωτάει με το βλέμμα της καρφωμένο μπροστά.

«Εγώ άλλαξα, Σαβίνα. Εσύ άλλαξες. Εμείς. Οι ανάγκες μας. Είμαστε οκτώ χρόνια παντρεμένοι και έχω σεβαστεί μέχρι εκεί που δεν πάει άλλο τις επιθυμίες σου. Επιτέλους, όμως, έχω κι εγώ επιθυμίες! Θέλω να γίνω πατέρας. Είναι μεμπτό αυτό;»

«Όχι, Σαράντο. Δεν είναι μεμπτό. Μεμπτό είναι να αφήνεις άλλους να επηρεάζουν τα θέλω σου και από τη μια στιγμή στην άλλη να αναστατώνεις τη ζωή μας για να ικανοποιηθούν οι δικές τους απαιτήσεις».

«Κάτσε, ρε Σαβίνα. Επειδή είναι σαφές ότι αναφέρεσαι στη μάνα μου, είναι κακό να θέλει να δει ένα εγγόνι; Έπειτα από τόσα χρόνια γάμου; Και ναι, δε θα σ' το κρύψω, ανησυχεί κι εκείνη για το θέμα της ηλικίας. Στα τριάντα οκτώ εσύ, σαράντα τρία εγώ, πότε δηλαδή θα γίνουμε γονείς;»

Τα λόγια βγαίνουν τώρα ορμητικά από μέσα του, επηρεάζουν τη σταθερότητα των χεριών του, το αυτοκίνητο μπινοβγαίνει επικίνδυνα δυο φορές στο αντίθετο ρεύμα.

«Επειδή με περιμένει μια δύσκολη νύχτα εφημερίας στο χειρουργείο και θα χρειαστώ όλες μου τις δυνάμεις για να αντεπεξέλθω, δε θα συνεχίσω άλλο αυτή τη συζήτηση. Αν θέλεις να συνεχίσεις εσύ, τότε να ξέρεις ότι από αυτό το σημείο και μέχρι να φτάσουμε στη Σπάρτη, θα μιλάς μόνος σου...» του ανακοινώνει με φωνή σταθερή καθώς κατεβάζει τα πόδια της από το κάθισμα και τεντώνει την πλάτη της σε ένδειξη αυτοκυριαρχίας.

Η σιωπή χτίζει τοίχο ανάμεσά τους, για τα επόμενα δεκαπέντε λεπτά ακούγονται μόνο οι ανάσες τους, βαριές, άρρυθμες, χωρίς την παραμικρή διάθεση συντονισμού. Δε γυρίζει ούτε στιγμή να την κοιτάξει, μα και να το επιχειρούσε, θα έβλεπε μόνο το πίσω μέρος του κεφαλιού της, αφού το

πρόσωπό της έχει στραφεί επιδεικτικά προς τα δεξιά κι έχει κολλήσει πάνω στο τζάμι του παραθύρου.

«Καλή δύναμη», της λέει τυπικά, τη στιγμή που την αφήνει έξω από την κεντρική πύλη του Γενικού Νοσοκομείου Λακωνίας. Δεν του απαντά εκείνη. Κατεβαίνει από το αυτοκίνητο και κοπανάει με όλη της τη δύναμη την πόρτα πίσω της.

Από γνωστή οικογένεια δικηγόρων της Μάνης, η Σαβίνα Δημητράκου ξάφνιασε τους δικούς της όταν τους ανακοίνωσε πως το μεγάλο όνειρό της ήταν η χειρουργική. Ιδιαίτερα ευφυής από μικρή, ήξερε ότι ο δρόμος που είχε διαλέξει δε θα ήταν στρωμένος με ροδοπέταλα, λόγω του φύλου της. Ανδροκρατούμενος ο χώρος, η αμφισβήτηση στα μάτια κάποιων συναδέλφων και η επιφύλαξη πολλών ασθενών την έκαναν να πεισμώνει, το σχόλιο «μα εσείς είστε γυναίκα, πώς θα με χειρουργήσετε;» γινόταν η κινητήρια δύναμη για να συνεχίσει τον ανήφορο και να κατακτήσει την επόμενη κορυφή.

Στα τριάντα οκτώ της χρόνια σήμερα, μπορεί να καμαρώνει για την πρόσφατη προαγωγή της σε Επιμελήτρια Β΄ της Χειρουργικής Κλινικής του Γενικού Νοσοκομείου Λακωνίας, αν και, για να το πετύχει, χρειάστηκε να βάλει σε δεύτερη μοίρα τη μητρότητα, αναβάλλοντας συνεχώς για αργότερα την απόκτηση ενός παιδιού.

Ο συνδυασμός της ιατρικής καριέρας και της έγγαμης ζωής της φαίνεται ασύγκριτα δυσκολότερος κι από το πιο βαρύ χειρουργείο που έχει κληθεί να φέρει εις πέρας, και αν δεν υπήρχε ο Σαράντος, το πιθανότερο είναι πως θα έμενε για πάντα μόνη.

Η μητέρα της Σαβίνας και ο υπέργηρος πατέρας της είχαν δεχτεί σαν θείο δώρο την απόφαση του ζευγαριού να ζη-

σει μόνιμα στο Οίτυλο μετά τον γάμο, το νέο ότι θα είχαν ξανά κοντά τους τη μοναχοκόρη τους είχε φέρει δάκρυα ευτυχίας στα μάτια τους, σε αντίθεση με τη μητέρα του Σαράντου, που δεν είχε κρύψει την απογοήτευσή της.

«Τι να κάμεις εδώ, αφέντη μου; Εμείς σε σπουδάξαμε για να γενείς ποινικολόγος και να ασχολείσαι με φονικά που θα απασχολούσιν όλη ντην Ελλάδα. Αν θαφτείς στη Μάνη, ποιος πελάτης θα σου 'μπιστευτεί ποτέ κάτι τέτοιο; Και μη μ' αποκριθείς ότι τάχατες θα σε βοηθήσει το όνομα του πεθερού σου. Αυτό δα μας έλειπε! Ένας Πιερρόγιαννος να χρειάζεται βοήθεια από έναν Δημητράκο», του είχε πει ελπίζοντας να τον μεταπείσει, μα ήταν πια αργά. Ο Σαράντος είχε πάρει την απόφασή του, αγνοώντας για δεύτερη φορά στη ζωή του την άποψη της μητέρας του.

Μοναχοκληρονόμισσα* από την Καρδαμύλη η Αγορίτσα, είχε εγκατασταθεί στο Οίτυλο μετά τον γάμο της με τον Βασίλη Πιερρόγιαννη και είχαν αποκτήσει τον Σαράντο και την Οιάνθη, «ένα παιδί κι ένα κορίτσι», όπως με καμάρι έλεγε όλη της τη ζωή.

Η επιλογή του Σαράντου να παντρευτεί τη Σαβίνα ήταν η πρώτη μαχαιριά που είχε δεχτεί από τον κανακάρη της, καθώς τα σχέδια που τόσα χρόνια κατάστρωνε στο μυαλό της για εκείνον είχαν γκρεμιστεί μονομιάς. Ονειρευόταν να τον δει γαμπρό στο πλευρό μιας κοπέλας που θα περπατούσε πάνω δυο βήματα πίσω του με χαμηλωμένο το κεφάλι. Θα γεννούσε πρόθυμα όσα παιδιά της έσπερνε, με στόχο πάντα τον πολυπόθητο απόγονο. Θα τον ακολουθούσε αδιαμαρτύρητα στην πρωτεύουσα. Θα ήταν σεβαστική και υπάκουη στην πεθερά της. Θα ευγνωμονούσε καθημερινά τον Θεό που την

*Έτσι αποκαλούσαν στη Μάνη τα μοναχοπαιδιά κορίτσια ή τις πρωτότοκες κόρες που δεν είχαν αρσενικά αδέρφια.

ευλόγησε να γίνει μέλος «της γενιάς των Πιερρογιανναίου-νε», όπως χαρακτηριστικά έλεγε.

Η Σαβίνα είχε αντιληφθεί το χάος που τη χώριζε από την Αγορίτσα την ημέρα των αρραβώνων της με τον Σαράντο, όταν η πεθερά της είχε πάρει πρώτη τον λόγο για να την καλωσορίσει στην οικογένεια.

«Καλώς ήρθες στη φαμελιά μας, Σαράντου Πιερρογιαννείσσα Βασιλόφυη», είχε εκφέρει με πάσα σοβαρότητα την προσφώνηση για να μην αφήσει την παραμικρή αμφιβολία στην ομήγυρη, αλλά κυρίως στην ίδια τη νύφη της, ότι μπορεί να αστειευόταν.

Από τα βάθη του παρελθόντος της Αποσκιαδεράς Μάνης, το έθιμο που είχε ανασύρει η Αγορίτσα έδινε με σαφήνεια το μήνυμα ότι η καινούργια γυναίκα που έμπαινε στο σόι μετά τον γάμο έχανε εντελώς την προσωπική της ταυτότητα. Το όνομα του άνδρα της, στη γενική πτώση για να δηλώνει κτήση, και το επώνυμό του με την προσθήκη της κατάληξης -είσσα θα τη συνόδευαν εφ' όρου ζωής, ενώ ο όρος νύφη δίπλα από το βαφτιστικό του αρχηγού της οικογένειας, δηλαδή του πεθερού της, συμπλήρωνε τη νέα της υπόσταση.

Σαράντος Πιερρόγιαννης του Βασιλείου ο γαμπρός, Σαράντου Πιερρογιαννείσσα Βασιλόφυη η Σαβίνα είχε καταστήσει σαφές η πεθερά της και είχε περάσει θριαμβευτικά στο επόμενο χτύπημα: «Είναι μεγάλη η ικανοποίησή μου γιατί ο μοναχογιός μου θα κάμει γυναίκα του μια γιατρίνα που είναι έτοιμη να θυσιάσει την καριέρα της για χάρη του. Αυτό και μόνο είναι αρκετό για να δώσου ντην ευχή μου για ντούτο ντο στεφάνωμα», είχε προσθέσει, με τη βαριά μανιατική προφορά που υιοθετούσε κάθε φορά που ήθελε να δώσει έμφαση στα λόγια της, και με ένα θριαμβευτικό «σντις χαρές σας» είχε υψώσει το ποτήρι της.

Τα βλέμματα των λίγων τολμηρών είχαν στραφεί στον Σαράντο, αν και των περισσότερων είχαν προτιμήσει την ασφαλή λύση του πέτρινου δαπέδου. Είχε στραβοκαταπιεί μια δυο φορές ο άνδρας, κάτι μισόλογα είχε καταφέρει μόνο να ψελλίσει μέσα στη γενική σιωπή, επιλέγοντας τελικά την ουδετερότητα, κι έτσι η Σαβίνα είχε αναγκαστεί να πάρει την κατάσταση στα χέρια της.

«Σας ευχαριστώ πολύ για την υποδοχή, κυρία Πιερρόγιαννη, όμως στο σπίτι μου με έμαθαν να λέω μόνο την αλήθεια, ακόμη κι αν αυτή δεν είναι αρεστή. Οφείλω λοιπόν να σας πω πως ούτε για μια στιγμή δεν πέρασε από το μυαλό μου να εγκαταλείψω την ιατρική. Αγαπώ το λειτούργημά μου και θα συνεχίσω να το ασκώ ακόμη κι αν ο άντρας μου κερδίσει το Τζόκερ και γίνει ο πλουσιότερος άνθρωπος του κόσμου. Χαίρομαι γιατί ενώνω τη ζωή μου με κάποιον που σέβεται την επιλογή μου, όπως χαίρομαι και για το ονοματεπώνυμό μου που είναι Σαβίνα Δημητράκου και έτσι θα παραμείνει», είχε αντιμετωπίσει στα ίσια την πεθερά της, που είχε μείνει να την κοιτάζει άφωνη με το χέρι μετέωρο και τα μάτια μισόκλειστα από το μένος.

«Εδώ έχουμε ένα πολύ σοβαρό πρόβλημα, που υπέθετα ότι το είχες ήδη τακτοποιήσει, αφέντη μου», είχε απευθυνθεί στον γιο της η Αγορίτσα. «Αφού δεν το 'καμες εσύ, είναι χρέος μου να ντου πράξω εγώ. Ξέρω ότι δεν είναι γυναικεία ζητήματα αυτά, αλλά αφού οι συμπέθεροι αδυνατούν λόγω προβλημάτων υγείας, οι θειοί σου δε ζουν πια και η γυναίκα που παίρνεις είναι δυστυχώς ξακληροσπορά* σαν και του λόγου μου, δε βλέπω άλλη λύση», τον είχε επιπλήξει η μητέρα του, και απευθυνόμενη στη Σαβίνα είχε εξαπολύσει τη νέα κατά μέτω-

* Στη Μάνη έχει την ίδια σημασία με το «μοναχοκληρονόμισσα» και σημαίνει τη γυναίκα που δεν έχει αρσενικά αδέρφια.

πο επίθεσή της. «Ας πούμε ότι γεννιέται με το καλό ο εγγονός μου, ο Βασίλειος Πιερρόγιαννης ο νεότερος, κι ενώ είναι ακόμη λεχούδι, ανεβάζει πολύν υψηλό πυρετό. Μέσα στη νύχτα σου τηλεφωνούν από το νοσοκομείο να πας να χειρουργήσεις εκτάκτως έναν τραυματία που είναι σε σοβαρή κατάσταση. Σου βαστάει η καρδιά να παρατήσεις ντο σπλάχνο σου και να τρέξεις εξήντα χιλιόμετρα μακριά για να βοηθήσεις έναν ξένο;» την είχε ρωτήσει με μια έντονη θεατρικότητα στον λόγο της που παρέπεμπε αμυδρά σε μανιάτικο μοιρολόι.

Τα κεφάλια των καλεσμένων είχαν γείρει ακόμα πιο χαμηλά προς το πάτωμα, και μόνο η αδελφή του Σαράντου είχε στυλώσει τα μάτια της πάνω στη Σαβίνα, προσμένοντας με φανερό ενδιαφέρον την απάντησή της.

«Δε θα παρατήσω το σπλάχνο μου, κυρία Πιερρόγιαννη. Θα το αφήσω στα χέρια ανθρώπων που θα το αγαπούν και θα μπορούν να το φροντίσουν και θα πάω να σώσω τον άνθρωπο που κινδυνεύει. Και σας εύχομαι ολόψυχα, αν ποτέ βρεθείτε εσείς στη θέση του τραυματία, να κάνει το ίδιο ο γιατρός που θα κληθεί να σας σώσει τη ζωή», της είχε απαντήσει με όση ψυχραιμία τής είχε απομείνει η Σαβίνα.

Πεθερά και νύφη είχαν αναμετρηθεί για λίγο με τα μάτια κι ύστερα η μεγαλύτερη γυναίκα είχε υψώσει ξανά το ποτήρι της σε πρόποση. «Ας πιούμε λοιπόν στις χαρές ντου γιου μου που διάλεξε για γυναίκα ντου κάποια που σώζει τις ζωές των άλλωνε*!» είχε πει βροντόφωνα, σημαίνοντας την έναρξη της άτυπης τρέβας** η Αγορίτσα.

* Στην καθομιλουμένη της Μάνης συχνά η γενική πτώση του πληθυντικού αριθμού σχηματίζεται με την κατάληξη -ουνε αντί για -ων.

** Μανιάτικη λέξη για την ανακωχή, την προσωρινή λήξη των εχθροπραξιών ή της βεντέτας.

Οκτώ χρόνια είχε διαρκέσει η ανακωχή. Οκτώ χρόνια, η σχέση τους παρέμενε τυπική, χωρίς αβροφροσύνες αλλά και χωρίς εντάσεις, μια ευθεία γραμμή σαν καρδιογράφημα νεκρού. Όλα άλλαξαν όμως πριν από έξι μήνες. Όταν τα δραματικά γεγονότα που στιγμάτισαν τις ζωές τους επέφεραν τη ρήξη...

Η Σαβίνα φοράει την ιατρική ποδιά της και ετοιμάζεται να πάει στο χειρουργείο. Ένα τροχαίο με πέντε πολυτραυματίες έχει σημάνει συναγερμό στο νοσοκομείο και η νύχτα, εκτός από ζεστή, προβλέπεται μακρά και δύσκολη. Από τα χρόνια της Ιατρικής Σχολής έχει να κάνει καλοκαιρινές διακοπές, η εκτόξευση του αριθμού των έκτακτων περιστατικών κατά τη διάρκεια της τουριστικής περιόδου την κρατούν μακριά από τη θάλασσα και τις αμμουδιές, μα δεν παραπονιέται. Είναι ερωτευμένη με τη δουλειά της, ο όρκος του Ιπποκράτη είναι για εκείνη ευαγγέλιο, και κάθε φορά που καταφέρνει να σώσει μια ανθρώπινη ζωή, ξεχνάει κάθε δυσκολία, κούραση, στέρηση.

Η σκέψη της δραπετεύει ξαφνικά από το ψυχρό νοσοκομειακό γραφείο και ταξιδεύει στον Σαράντο. Συνειδητοποιεί πως του φέρθηκε απότομα, ίσως και άδικα, προηγούμενως μέσα στο αυτοκίνητο, οι ενοχές της βαραίνουν την ψυχή.

Είμαι σίγουρη ότι η μάνα του κρύβεται πίσω από την ξαφνική επιθυμία του να κάνουμε παιδί εδώ και τώρα. Ξέρει καλά ότι αυτό θα μας φέρει γκρίνια και τσακωμούς κι εγώ σαν χαζή τοιμπάω και της επιτρέπω να μπαίνει ανάμεσά μας. Ήθελα να 'ξερα, δε βαρέθηκε οκτώ χρόνια τώρα να περιμένει να χωρίσουμε; την πνίγει η αγανάκτηση και αναζητάει τη συσκευή του κινητού της τηλεφώνου στην τσέπη της ιατρικής

ποδιάς, για να στείλει ένα τρυφερό μήνυμα στον άντρα της.

Η πόρτα ανοίγει βίαια, ένας νοσοκόμος στέκεται αναψοκοκκινισμένος απέναντί της και την κοιτάζει με απόγνωση. «Με συγχωρείτε, κυρία Δημητράκου, αλλά πρέπει να έρθετε αμέσως. Μόλις μετέφεραν την πεθερά σας στα επείγοντα. Είναι σοβαρά τραυματισμένη. Την πυροβόλησαν με αεροβόλο στο πανηγύρι της Παναγιάς της Σπηλαιώτισσας...»

«Τι διαφορά έχει η πενθερά από την πεθερά;»

«Καρμιά!»

«Τότε προς τι αυτό το παραπανίσιο νι;»

«Δεν ξέρω. Κατά μία εκδοχή, η λέξη προέρχεται από τη σύνθεση των όρων πένθος και έρωσ και υποδηλώνει τον θάνατο του έρωτα.»

«Μεγαλειώδες! Πενθερά: ο θάνατος του έρωτα!»

Δύο ηλικιωμένες γυναίκες δέχονται δολοφονική επίθεση την ίδια μέρα και ώρα, σε δύο διαφορετικές πόλεις της Ελλάδας. Άγνωστες μεταξύ τους, τις ενώνει ένα αόρατο νήμα· είναι πεθερές που αντιπαθούν τις νύφες τους.

Η Αγορίτσα, μια σκληρή Μανιάτισσα από το Οίτυλο, βλέπει τα όνειρά της να γκρεμίζονται όταν ο γιος της, ο δικηγόρος Σαράντος Πιερρόγιαννης, παντρεύεται με μια χειρουργό, αφοσιωμένη στην καριέρα της.

Η Μόσχω, μια καλοκάγαθη Πόντια από την Καλαμαριά, ζει κάτω από την ίδια στέγη με τον μοναχογιό της, τον οδηγό νταλίκας Ηρακλή Τερκενλεκίδη, και την καλλονή σύζυγό του.

Δύο πεθερές, που κάποιοι τις θέλουν νεκρές. Δύο νύφες, που εύχονται να είχαν ορφανούς συζύγους. Δύο γιοι, που συνθλίβονται στις συμπληγάδες της μητρικής αγάπης και του έρωτα. Οικογενειακές συνωμοσίες και μιαρά μυστικά. Άγραφοι νόμοι κι αγδίκιστα αισθήματα. Κι ένας γρίφος-φωτιά: η πεθερά σκότωσε τον έρωτα ή ο έρωτας την πεθερά;

Ένα κοινωνικό-αστυνομικό μυθιστόρημα που επιχειρεί να ρίξει φως σε ένα διαχρονικό στερεότυπο της ελληνικής κοινωνίας: υπάρχουν πεθερές-αράχνες ή πρόκειται για ένα άλλοθι των ζευγαριών που δεν καταφέρνουν να κατακτήσουν το «για πάντα»;

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-3376-9

9 786180 133769

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 23984

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η